

СЕРГЕЙ ЕСЕНИН ПИСМО ДО МАЙКА МИ

Превод от руски: Петър Велчев, 2008

chitanka.info

ПИСМО ДО МАЙКА МИ^[0]

*Жива ли си, мила ми старице?
Жив и аз съм. Пращам ти привет!
Нека златни залезни искрици
над дома ти да струят отвред.*

*Пишат ми, че ти с тревога смътна
все скърбиш за мен със взор смълчан
и стоиш вѐн, сред прахта крайпътна,
в старомоден, овехтял сукман.*

*А пък в мрака синкав ти се мярка
все едно и също всяка нощ —
как уж някой, в препирня кръчмарска,
зле ме е нарѐгал с фински нож.*

*Не, не, скѐпа моя! Слава Богу,
туй е само тягостна мора.
Аз не съм пропил се толкоз много,
че — без теб да видя — да умра.*

*Аз като преди съм все тѐй нежен
и единствено мечтая как,
на скръбта след вихѐра метежен,
пак да зѐрна твоя мирен праг.*

*Ще се върна — пролетта уханна
в парка наш когато разцѐфти.
Ала ти отново в утрин ранна,*

както някога, не ме буди!

*Не пробуждай туй, що се не сбъдна,
не припомняй туй, що от мечтах —
в младостта си буйна, безразсъдна
загуби безброй аз преживях.*

*В Бога че не вярвам — недей страда!
Друг е вече моят днешен ден.
Само ти сега си ми отрада,
само ти си светлинка за мен.*

*Забрави тревогата си смътна,
не скърби за мен със взор смълчан
и не стой вън, сред прахта крайпътна,
в старомоден, овехтял сукман.*

1924

[0] През 1924 година, след излизането си от болницата, Есенин живее в квартирата на своя приятел Иларион Вардин, литературен критик и активист на РАПП (Российская асоциация пролетарских писателей). Там поетът успява да се изолира от вредното за него общуване с някои от постоянните си събутилници. Галина Бениславская, най-преданата довереница на Есенин, пише в своите спомени: „По време на пребиваването у Вардин беше написано стихотворението «Писмо до майка ми», отбелязало началото на цикъл трезви, здрави стихове. Там изобщо атмосферата беше здрава. Само едно нещо тежеше на Сергей Александрович: все му се струваше, че се грижат за него, надявайки се да направят от него «казионен» съветски поет. Но доброто си отношение към Вардин той запази завинаги“ (С. А. Есенин в воспоминаниях современников. Том 2. Москва, 1986, с.64.)

Писателят Иван Евдокимов, издател на Есениновите съчинения, си спомня как поетът чете току-що отпечатаното си стихотворение „Писмо до майка ми“ пред редакторите в издателството: „Държейки в ръце листче, и без да гледа в него, той започна да рецитира. Лицето му

не се виждаше. Той стоеше с гръб към прозореца. Слушаха Казин, Кохоут, Казански и аз. Помня как по гръба ми преминаха ситни, студени тръпки, когато чух:

*Пишат ми, че ти с тревога смътна
все скърбиш за мен със взор смълчан
и стоиш вън, сред прахта крайпътна,
в старомоден, овехтял сукман.*

Аз изпод вежди погледнах към него: край прозореца тъмнееше необикновено скръбната фигура на поета. Есенин жално поклащаше глава:

*... как уж някой, в препирня кръчмарска,
зле ме е наръгал с фински нож.*

Тук гласът на Есенин се пресече, личеше, че му е трудно да продължава нататък, изхриптя... и пак се препъна при стиховете:

*Ще се върна — пролетта уханна
в парка наш когато разцъфти.*

По-нататъшните ми впечатления се губят, защото гърлото ми силно и жестоко се беше свило; криейки се, аз плачех в дълбочината на огромното нелепо кресло...“ (Пак там, Том 2, с.284.)

По текста на стихотворението „Писмо до майка ми“, още приживе на Есенин, е композирана песен, която и до днес е популярна. Майката на поета Татяна Фьодоровна Есенина (1875–1955) не вярва в официалната версия за самоубийството на своя син, поради което му устройва и задочна църковна панихида. Тя го надживява с тридесет години. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.